

GFG a Centrális Erőterben 2.: A harmadik pólus

2014 szeptember 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A centrális erőter kiépülése és megszilárdulása szükségképpen olyan kérdések napirendre tételét is maga után vonja, amelyek megválaszolásához a kétpólusú erőterben egymással küzdő politikai erőknél nem volt elég bátorsága.

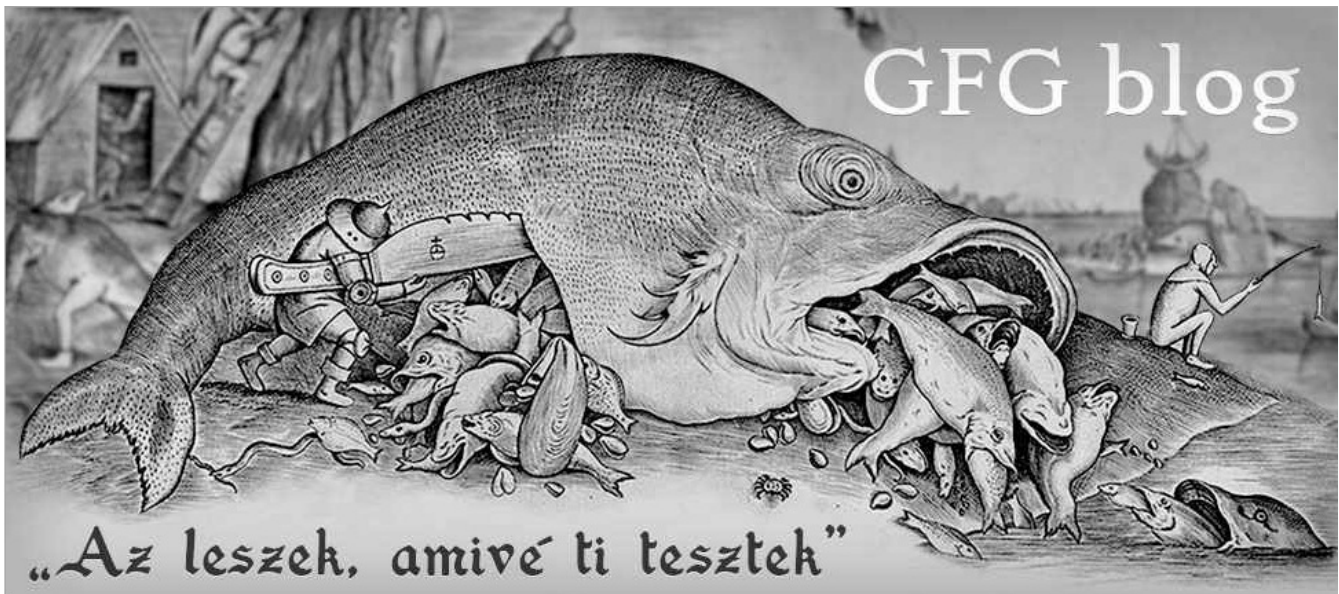
A tét

Van itt egy tét.

A centrális er?tér kiépülése és megszilárdulása szükségképpen olyan kérdések napirendre t?zését is maga után vonja, amelyek megválaszolásához a kétpólusú er?térbén egymással küzd? politikai er?knek nem volt elég bátorsága.

A bal- és a jobboldalon kívül, felül elhelyezked? úgynevezett harmadik pólus komolyan vétele egészen új megvilágításba helyezheti az elkövetkezend? évek és évtizedek választásainak tétjét.

A tét az, hogy vajon a centrális er?tér létrejötte milyen következményekkel jár a harmadik pólusra nézve. Röviden: kié a hatalom?

A probléma

A harmadik pólus problémája az oligarchia-kérdés alete, s mint ilyen, globális jelent?ség?. A politikai eliten kívül, felül álló gazdasági érdekkörök politikai befolyása nemcsak Kelet-Európa vagy Latin-Amerika problémája. A nyugati liberális demokráciák számára is f? kérdés, hogyan szorítható vissza a demokratikus versenyt felülíró üzletemberek hatalma.

Az oligarchia-kérdésnek kiterjedt irodalma van a kortárs politikatudományban. Bár maga a probléma nem újkelet?, mégis els?sorban a posztkommunista átmenet kérdésével és els?sorban Kelet-Európával (Oroszország, Ukrajna) hozzák összefüggésbe. Ugyanakkor a közepesen fejlett társadalmak jellegzetes problémájának, valamint Latin-Amerika gazdasági-politikai tünetének is tekintik.

A tranzitológia irodalma els?sorban a tulajdonjogok kapcsán értelmezi a jelenséget: az oligarchák a politikát eszközként használják arra, hogy bebiztosítsák a politikai er? nélkül egyébként ingatag és bizonytalan tulajdonjogaikat. A politikát tehát üzleti érdekeik szolgálatába állítják. Az oligarchák léte egyébként nem mindig és nem feltétlenül negatív. A posztkommunista társadalmakban, különösen az átmenet idején, kifejezetten produktív tudnak lenni, el? tudják segíteni a gazdaság beindulását. Ugyanakkor az is igaz, ahogy azt Daren Acemoglu, amerikai közgazdász-politológus mondja, hogy kés?bb éppen monopolisztikus hatalmuknál fogva nagy társadalmi költségekkel járnak. Az oligarchiák ugyanis gazdasági hatalmukat politikai hatalommá alakítják, hogy tovább növeljék monopolisztikus befolyásukat.

Ennek a következménye lehet az úgynevezett látszatdemokráciák kialakulása. Ivan Krastev, bolgár politikatudós Oroszország és Venezuela példáján mutatja ki, hogy ezekben a politikai rendszerekben a demokratikus intézmények csak arra szolgálnak, hogy hatalomban tartsák a hatalomban lév?ket, a demokratikus intézmények paravánként szolgálnak az érdekek elrejtéséhez.

Hogy mennyire globális probléma az oligarchikus módok, arra többek között Anders Aslund, svéd közgazdász is rávilágít. Aslund Oroszországot, Ukrajnát és az Amerikai Egyesült Államokat vizsgálva a „politikai javakkal” való visszaélés különböző eseteiről beszél, az elnök döntéseinek megvásárlásán keresztül a törvényhozás befolyásolásán át, egészen a médiabirodalmak manipulatív jellegű nyomásgyakorlásáig. Aslund nem kevesebbet állít, minthogy a világ legtöbb országa oligarchikus. A probléma nem az oligarchák létezésében van tehát, hanem abban, amikor kevés oligarcha kezén nagy tulajdonrészek halmozódnak fel, vagyis ha koncentrálnak a tulajdon.

A nemzetközi elemzések összességében arról szólnak, hogy az (1) oligarchák gazdasági-pénzügyi hatalmukat közvetve, vagy közvetlenül politikai hatalommá alakítják, hogy tovább növeljék monopolisztikus hatalmukat. (2) Mindezt alapvetően láthatatlanul teszik, így kivonják magukat a politikai verseny kontrollmechanizmusai alól. (3) Ezzel egyúttal kibújnak a választói akarat felhatalmazó és elszámoltató funkciója alól is. (4) A demokratikus intézményeket eszközként használják, hogy legitimáló funkciójuk révén – például választások – hatalomban tartsák saját érdekeik érvényesítését. (5) Ezáltal magára a demokráciára, a demokratikus intézményekre azok tudatos „félrehasználása” révén jelentenek veszélyt.

A modern parlamentáris demokráciákat nem elsősorban „kívülről” (weimarizálódás, autoriter tendenciák), hanem „belülről” fenyegeti veszély: a választási versenyt megkerülve, az elszámoltatás és felelősség alól kibújó üzletemberek láthatatlan „politikai családja”, amely rövid távú üzleti érdekeit érvényesítve írhatja felül a választói akaratot.

Következtetések

Amíg kétpólusú a politikai erőter, addig a harmadik pólus a hatalom. A harmadik pólus képviselői személyes gazdasági és így hatalmi pozíciójuknál fogva, saját anyagi érdekeiket követve mintegy „kívülről” nyúlhatnak bele a politikai folyamatba, esélyt teremtve saját maguknak, hogy gazdasági elnyörök megszerzéséért cserébe akár az egyik, akár a másik pólust segíthetik kormányzati pozícióba.

Így a jobb- és baloldal hatalmi építkezésével egyaránt konfliktusos a harmadik pólus léte. A harmadik pólus képviselői veszélyforrást jelentenek mindkét oldalra nézve, mert befektetői mozgásaikkal, „piaci” magatartásukkal, finanszírozói szándékaikkal hozzájárulhatnak akár az egyik, akár a másik oldal hatalmpolitikai rendszerének megszilárdításához vagy restaurációjához, illetve új politikai alakulatok megjelenéséhez és azok felerősítéséhez – akár a választói akarat ellenében is.

S itt érintkezik a hatalmpolitikai dimenzió a választói felhatalmazás kérdésével. Az oligarchákkal nem az a baj, hogy oligarchák. Az a baj velük, hogy (hatalmi) igényeik konfliktusosak mind a választói felhatalmazással, mind a választott politikusok autonómiaigényével. A választói felhatalmazást megkerülik, a politikai döntéshozatalt csapdába ejtik. Övék a hatalom.

A centrális erőter kiépülése és megszilárdulása ezzel szemben a harmadik pólusra nézve jelent veszélyforrást. A centrális erőter éppen arról szól, hogy a centrális politikai elit a hatalom. Mivel csak egy pólus van, ezért a harmadik pólus alkupoziója is gyengül.

S itt érintkezik a hatalmpolitikai dimenzió a választói felhatalmazás kérdésével. Ha a politikai elit a legerősebb, a gazdasági és pénzügyi érdekcsoportok nem írhatják felül a választott politikusok autonóm döntéseit és a választópolgárok felé történő elszámoltathatóságukat.

A centrális erőter nem gyengíti, hanem erősíti a demokráciát. Más szavakkal: nem a centrális erőter, hanem a harmadik pólus jelent veszélyt a demokratikus intézmények méltóságára.

<http://gfg.blog.hu/> - G.Fodor Gábor

G. Fodor Gábor Századvég Stratégiai Igazgató - Nem elemző vagyok, hanem politikai gondolkodó. Ennek a szerepnek van hagyománya és elkövetése, de nincs kortárs kontextusa. Az a cél, hogy legyen.

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

[Tweet](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ
www.magyarmenedek.com

Ajánló